

Última entrevista al president del Parlament balear

L'hora de l'adéu

Jeroni Albertí, president del Parlament balear, deixa la política. Després de quinze anys com a protagonista de la vida política, es retira.

"El nacionalisme no pot nàixer del conformisme".

JUAN CELIA

Jeroni Albertí ha estat sens dubte un nom inseparable de la primera línia política balear des dels anys de la transició fins ara mateix. Obligat a abandonar el partit que ell fundà (Unió Mallorquina) ja que s'imposaren dins el partit les tesis més favorables al Partit Popular, en contra de la opinió d'Albertí, ha decidit no presentar-se a les pròximes eleccions.

—*Durant els últims quatre anys en què vostè ha estat president del Parlament, la cambra autonòmica ha aprovat la que sens dubte és la llei més importat: la Llei de protecció d'espais naturals. Una llei que alguns sectors consideren inconstitucional. ¿Com veuria que aquesta llei es declaràs inconstitucional?*

—Jo crec que el parlament ha de legislar, lògicament respectant la Constitució però sense cap por que es puguin fer recursos al Tribunal Constitucional. Entenc que l'autonomia es consolida en la mesura que agafes competències, encara que a vegades puguin ser dubtoses, cosa que no és el cas. La Llei de protecció d'espais naturals està perfectament dins la competència d'ordenació del territori que tenim transferida. Per damunt de tot s'ha de legislar pensant en el bé del poble que t'ha elegit.

Jo tenc la convicció que la llei més important que s'ha aprovat dins aquesta legislatura, i segurament des que hi ha autonomia, és la Llei de protecció d'espais na-

turals, perquè és el punt de partida del futur d'unes illes que viuen del turisme. I ho és, tan important, tant des del punt de vista ecològic com des de l'econòmic. ¿Que hi ha gent que se sent perjudicada? Lògicament. Dins un estat de dret tothom està en el seu dret de defensar els seus interessos. Ara bé, els interessos col·lectius, que són els que defensa el Parlament, estan per damunt dels privats. Però òbviament hi ha vies per defensar els interessos privats, i una és la del Tribunal Constitucional, cosa que em sembla molt bé.

—*Si la coalició PP-UM aconseguix la majoria absoluta i revisen, com ja ho ha anunciat el president Cañellas, aquesta llei, ¿com se sentiria?*

—Depèn del canvi que facin. Si el fan [rient] més restrictiu me'n sentiria bastant satisfet. Si fos per desvirtuar la llei o fer-la menys restrictiva, em sentiria profundament preocupat.

Crec que hi ha un tema important. Tot-hom està d'acord que feia falta aquesta llei. Naturalment els que protesten són els únics que tenen qualque zona que voldrien urbanitzar i que ara està protegida, i per tant no ho poden fer. És lògic que la llei, i si no fos així la llei no tindria sentit, protegeixi els espais que tenen més expectatives urbanístiques, que són els millors. Però és que d'això es tracta precisament, d'evitar les apetències urbanístiques en aquelles zones de paisatge de singular bellesa que és necessari conservar. Crec que aquesta llei té una polèmica especial, perquè la gran majoria —jo diria que tot-hom— està d'acord en el fet que és una llei necessària. I en algun cas concret estarien d'acord que és una llei necessària... Però si el seu tros de terreny no hi entràs, en zona protegida...

—En les pròximes eleccions no hi haurà la presència d'una força de centre nacionalista amb opció de poder, ¿què

ha fallat durant els anys de la transició i de l'autonomia perquè les Balears no tinguin una opció guanyadora, de caire nacionalista, com al País Basc o a Catalunya?

—Ha fallat un pecat d'origen: el partit que jo vaig fundar, UM, va sorgir exclusivament a Mallorca, per falta de temps i això s'havia de corregir. Un partit, per tenir una base important dins l'electorat, ha de ser una opció de govern. I lògicament un partit que només es presenta en una illa, no ho pot ser mai.

En segon lloc ha fallat el suport actiu que hauria de tenir un projecte de centre nacionalista, com era Unió Mallorquina. I això amb un altre agreujament com és l'oposició total del PP. El PP, que ha estat el gran beneficiari de l'actuació d'UM durant aquests set anys, ha tengut en UM el gran adversari a batlle. Quan UM podia passar a ser un partit de tota la comunitat autònoma, això va esglaiar-los. Aprofitant la conjuntura de tenir un conseller d'UM, Pere J. Morey, conseller d'agricultura que posseïa una certa capacitat d'influència dins el partit, va ser quan van dir que no volien sortir de Mallorca.

Crec que falta un suport social al nacionalisme. Un suport social que sorgeixi d'un substrat igual que el que hi ha al País Basc o a Catalunya. I això aquí no es dona. No ens enganyem, no es dona. Hi ha un conformisme... La gent realment no vol participar activament. Això és el que ha fallat.

—Aquesta situació ¿potser que es dona perquè som, com se sol dir pejorativament, més provincians que no altra cosa?

—Possiblement. Crec que, pel que fa al tema polític, no s'han adonat de la importància que té que hi hagi un partit que decideixi des d'aquí tot allò que a nosaltres ens interessa. Dins el nacionalisme hi ha un component econòmic molt important, que crec que aquí no s'ha valorat. Bé perquè la majoria de l'activitat econòmica d'aquí depèn de l'estranger, o bé perquè a la gent fins ara li havia anat bé i prefereix allò tan mallorquí, i balear, de "deixem-ho estar com està, no ho toquem, que així ens va bé". I, és clar, el nacionalisme no pot nàixer del conformisme. Ha de nàixer d'un estat de situació de necessitat, i de fe en què el poble té possibilitats de tenir un

Teatre/El Galliner 121
80 pàgines

edicions
62

Woody Allen

TORNA-LA A TOCAR, SAM!

Les peripècies d'un aprenent de seductor, que rep consells de Humphrey Bogart i acaba renunciant al seu amor en un final mític que recorda *Casablanca*. Una comèdia excel·lent, preludi d'un film de molt bon èxit.

Teatre/El Galliner 122
136 pàgines

edicions
62

Maria Barbal
Joaquim Vilà i Folch

PEDRA DE TARTERA

La recreació teatral de la important i popular novel·la de Maria Barbal segons la versió dramàtica de Joaquim Vilà i Folch.

De venda a totes les llibreries

partit per autogovernar-se. I en aquestes illes dissortadament aquest sentiment no hi és.

—*¿És aquesta una situació irreversible?*

—Irreversible no crec que hi hagi res. Però per experiència pròpia sé que el sector que t'hauria de donar suport té un esperit crític, que no em sembla constructiu, i el que fa és esperar que li arreglin els problemes sense participar. I aquesta participació no cal que sigui activa en política, però sí amb suport i treball en un projecte en el qual es creu.

Potser el fet que governi el PP des de l'inici de l'autonomia ha possibilitat que trobin aquests sectors que això ja va bé així, però a vegades es confon el victimisme amb el nacionalisme, i no tenen res a veure una cosa i l'altra.

—*¿Aquests sectors són els que li han fallat a l'hora de presentar-se a les pròximes eleccions, sigui pel CDS o per un altre projecte?*

—No. Des del congrés d'UM el 1988, quan Albertí s'allunyà del partit, vaig decidir que no m'interessava aquest partit. Jo havia estat en UCD, però ja m'havia plantejat, i havia jugat amb totes les meves forces, fer un projecte nacionalista en aquestes illes. Com que això no és possible...

El que passa és que quan s'acosten les eleccions a les opcions polítiques els interessava que Albertí jugàs. Però Albertí no ha demanat a ningú per anar enlloc. El que ha fet Albertí és plantejar-se amb tota serenitat si s'havien modificat les condicions des que va prendre la decisió política de retirar-se. I fins ara no hi ha cap raó per modificar la raó inicial de no seguir en política i de deixar els altres dur endavant una opció nacionalista que jo crec necessària, però que honestament no em crec amb forces per dur endavant.

—*Vostè, que ha estat protagonista de la vida política balear des de l'època de la transició, ¿ara desapareix i deixa el món polític?*

—Pens que sí. Jo vaig dir que si hi havia una sola opció de centre, estaria disposat a encapçalar-la. I li ho dic com a primícia: tenia la idea clara que si jo encapçalava una opció de centre, era per convertir-la en la força nacionalista d'implantació a tota la comunitat. Però no ha estat possible.

—*¿Com veu les pròximes eleccions del 26 de maig?*

—No, no. Jo en això no hi entr. Deix que cada elector pensi el que convé.

Miquel Payeras